

prav, starka! Vaš sin ni pisma pisal, al dnarje je vendar za vas izročil nekemu oficirju, kateri cara spremlja. Le v številu se motite, on ni 70, ampak 500 rubljev je poslal.“ — „Jeli to mogoče?“ — „Je. Le pojte na prvo postajo odtod; ondi boste tistega gospoda našli.“

Car ji natanko opiše generala D—, da ga je lahko spoznala, in reče: „Kadar takega človeka najdete, le ukažite mu, naj vam 500 rubljev izplača.“ Stara ženica podá caru roko, se lepo zahvali za podučenje in odide naglo na bližnjo postajo.

Ko tje pride, najde res generala D—, stopi k njemu in ga tako nagovori: „Prosim za svojih 500 rubljev, ktere vam je moj sin v Petrogradu dal.“ General osupnjen pogleda starko in meni, da ni zdrave pameti. „Draga starka — odgovori pomilovavno — vi se motite; to mora kdo drug biti; jaz ne poznam ne vašega sina, ne vas, in od nikogar nisem 500 rubljev prejel, da bi jih imel tukaj komu izplačati.“ — „Al to mi je gospod povedal, ki vse dobro vé; on vas je natanko popisal in očitno rekel, da naj vas le poiščem in od vas rublje terjam.“ — „Za norca vas je imel, ljuba žena, kdor vam je kaj takega rekel; starosti zasmehovati pa ni lepo.“ — „Ne, gospod, tega on gotovo ni storil; tega se ne vidi na njem. Ne zadržujte me, dajte mi moje rublje!“ — „Pojte z Bogom — reče general, kteremu se je besedovanje s staro babo že sitno zdelo — jaz nisem nikakih rubljev za vas prejel, tedaj ne morete od mene ne kopeka tirjati.“ — „Kaj, tajite? — pravi kmetica — kaj takega bi ne bila nikoli mislila od tako imenitnega gospoda.“

V tem se je tudi že car na ostajo pripeljal in stopil v sobo. Starka omolkne. Pa kmal ko ga ugleda, pokaže s perstom na-nj, ter bahaje zakliče: „No, sedaj mi ne boste več mogli tajiti; to je tisti gospod, ki mi je povedal, da imate vi dnarje mojega sina.“ — General je hotel caru ta dogodek povedati; al on mu je namignul ter rekel: „Le dobro pomislite: ali niste od nekega služabnika, ki v carskem poslopji peči kuri, 500 rubljev za njegovo staro mater prejeli? — General je cara razumel in za malo časa se česne po čelu in reče: „Sedaj se spomnem! čisto mi je iz glave padlo!“ Potem se oberne proti kmetici in reče: „Vi imate prav zavolj dnarjev; jih boste tudi dobili.“ Berž odpre skrinjico in odšteje starki 500 rubljev v papirji. Stara stoji prestrašena, gleda debelo naštete dnarje, in se jih ne upa dotakniti. „Uzemite“ — pravi general. — Saj bi rada vzela — zaverne vsa plaha — ko bi vedila, da jih moj sin ni ukradel.“ — „Tega se ni bati“ — reče car. — „Pa kje zamore on toliko dnarja dobiti?“ — „Car je vsem svojim služabnikom v mestu, od največjega do najmanjšega, poseben dar dal, in vaš sin, ker se posebno dobro obnaša, je dobil 500 rubljev.“ — „Oh — zaupije stara ženica in v oči ji solze stopijo — Bog ohrani cara! Oj da bi tako srečna bila, saj enkrat pred smertjo viditi cara!“

Aleksander je bil očitno ganjen in general D— ni mogel več molčati; upajoč, da mu njegov gospod ne bode zameril, reče: „Glejte ga, pred vami stoji, majka! vaša želja je spolnjena!“

Ko to čuje stara, se verže na koljena pred cara, vesela, da se ji je želja spolnila, pa bila je v veliki stiski zavolj svoje prederznosti. Aleksander ljubeznjivo vzdigne klečečo in reče: „Drago mi je, da imate tako dobrega in hvaležnega sina, ki svojo staro mater s pravo otročjo ljubeznijo podpira. Skerb, ktero ste imeli: od kod ta dnar, je dokaz vašega poštenja, in da boste zavolj tega tudi zana-prej brez skerbí, hočem vam do smerti darovati toliko, da bote pošteno živela; pa tudi vašega sina, ki svoje otročje dolžnosti tako lepo spolnuje, ne bodem pozabil.“

Smešnice.

— Neka mati je porodila dvojčka, ki sta si tako podobna bila, da se je težko eden od drugega razločiti mogel.

Ko sta večja zrastla, sta obadva k vojakom (soldatom) prišla, kjer je eden zmed nju umerl. Ko je oni, ki je pri življenji ostal, domú prišel, ga je njegov sosed vés začuden vprašal: „Povej mi vendar, kateri od vaji je pa umerl: ti ali tvoj brat?“

— Dva zapravljevca sta se poganjala: kateri od nju je že svojemu kerčmarju več dobrega storil. „Moj kerčmar — reče prvi — je že na to, kar sem jez pri njem zapil, svojo hčer omožil.“ — „Oho! — ga zaverne drugi — to še vse nič ni; moj kerčmar si je z dnarji, ki sem mu jih jez dolžan, že tri hiše zidati dal.“ A. K. Cestnikov.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Dervanja na Štaj. (Kon.) Pervega maja dobí veljavo na Štajarskem po deželni oblastni razglašena „postavba za družino in za gospodarje“, zares zelo potrebna. Da bi le koristila! ker čedalje bolj tožijo posebno kmetje zavolj slabih poslov ali sploh delavcev. Najprevo je potrebno, da kmet ima dobro orodje, — potem pa, da ima dobrovoljne, vedne in marljive delavce. Nekdaj gospodarji niso tako tožili čez nezveste in okorne delavce, pa zdaj so tudi večidel sami tega krivi. „Kaki gospodar, taki posli!“ Nekdaj so kmetje in sploh gospodarji s posli bolj po človeško ravnali in jih med svoje domače šteli, tedaj so tudi bili z manjo plačo zadovoljni. Dan današnji marsikter gospodar ima posla le za svojega sužnika, malokdaj ga prijazno pogleda ali priljudno nagovori, in poverh mu še slab zaslužek daja. Nekteri, posebno naši nemško cepljeni Goričani v slovenskih goricah se dajajo onikati, roko si poljubovati in namesto „oče“ se dajo „gospod“ ali „her“ klicati. Oj, prazna visokost! Le s keršansko ljubeznijo, z lepim ravnanjem in podučanjem, z dobrim izgledom, in če gospoda privošči poslu pošten zaslužek in mu dovoli nedolžno razveseljevanje, takrat si pridobi njegovo serce, da v sili gré tudi v oginj za-nj, ako bi treba bilo. Na priliko naj povem le eno zelo slabo navado, menda je inde nikjer ni kakor med našimi Slovenjo-Goričani med Pesnico in Ščavnico. Prosti kmet sicer ne more v jedi zberčen biti in se posebno poleti najbolj s sočivjem nahrani. Naj je ta ali una jed, da je le frišno kuhana, bo vsakemu človeku okusna, tečna in zdrava. Al tu imajo razvado, da vodo že čez noč spravijo in zjutraj si za celi božji den jedí nakuhajo, da postane čez dan neokusna, mrežasta in zoperna, in človeku, kateri je ni navajen, slabo dé. Ni čuda tedaj, da so taki ljudi bolj blede in parjeni viditi memo sosednih Nemcov. Nasproti je pa tudi res, da bolj pogostoma jedó in več snedó kakor požrešni pastir v jeseni, ki je 9 pečenih steržev turšice snedel, da so ga tako napéli, da je čez noč umerl. — V „Novicah“ nismo nič čitali, da bi bilo več naših mladih vojakov pri nekem zrušenji Vithalmovega kolizeuma smert storilo. *) Čujte tedaj drugo nesrečo. Kakor smo slišali, je na vuzemsko nedeljo čez 20 ljudi pri sv. Petru od Maribora prepeljaje v Dravi utonilo. Čolnič s 30 osebami pride pri ondašnem mlinu nenavadnemu brodnarju pod zunajno kumpo; dva ulána sta sebe in vsaki še dve ženski v rokah čudovito rešila, dva druga so še izvlekli in enega fantiča že na kolesu stoječega komaj poteli; ker ni vidil ljubih staršev, je hotel za njimi skočiti. Naj bi bila žalostna ta prigodba svarilo vsem, kako nevarno je, ako se preveč ljudi prederzno pritepe na čoln in drago življenje izroči nevarni ladii!

Ker se nam je pred kratkim kukovica milo oglasila, naj dragim „Novicam“, da dopis svoj sklenem z veselico, zapišem lepo pesem, ktero, ker je napev mičen, radi popevamo. Kdor jo je zložil, naj se oglasi; meni pesnik ni znan. **) Dominik Čolnik, posestnik.

*) K sreči je bil prvi hrup veliko večji kakor nesreča sama; le eden je bil v smertni nevarnosti.

**) Pesmico glej na uni strani.